Nora en de hartspar

Oma Inga

Dit boek is van

_____

Welkom bij dit voorbeeldboek! Het is gemaakt net zoals jouw eigen boek zal worden, met de foto's en keuzes die je hiernaast ziet. Het laat zien hoe een verhaal van Saga voor jou eruit kan zien. Blader, lees en beeld je in dat jouw kind de held is in zijn of haar eigen sprookje.

Het rook naar natte bladeren en koude ochtend toen Nora haar kleine rugzak dichtklikte. Daarin zaten haar tekenblok, drie kleurpotloden en een appel met een deukje dat op een klein mondje leek. Mormor Inga hield een gevlochten mand in haar hand. “Vandaag zoeken we cantharellen voor mijn paddenstoelentaart,” zei ze. “Als het bos er zin in heeft.”

Nora kneep haar ogen samen en keek naar de bomen langs de weg. “Maar jij hebt toch jouw geheime paddenstoelenplekje?” Mormor Inga glimlachte tot haar wangen rond werden. “Ik ga daar al naartoe sinds ik klein was.” Nora trok de rits helemaal tot aan haar kin. “Dan doen we één ding tegelijk,” zei ze. “Eerst vinden we het bos.”

Het bos begon achter een oude steen aan de rand van de weg. Daar moest het smalle paadje het bos in lopen, zei Mormor Inga. Maar kleine berken stonden er middenin, en varens hadden hun groene veren over de grond gelegd.

Mormor Inga liep een paar stappen naar links, dan een paar naar rechts. Ze keek naar een met mos begroeide stronk en trok haar neus op. “Nee. Zo zag dit er niet uit toen ik zes was.” Nora keek naar de mand. Die was leeg, leeg, leeg. “Misschien is het paadje verhuisd?” vroeg ze. Mormor Inga lachte een beetje, maar niet heel veel. “Paadjes verhuizen zelden. Ze kunnen wel verdwijnen.” Nora keek tussen de bomen door. Daar lag het mos als een groen kussen.

Nora wilde niet naar huis terugkeren met een lege mand en een taartvorm die lag te wachten. Ze wees naar het mos tussen de dennen. “Je zei dat je eerst over het mos gaat. Dat weet ik nog.”

“Dat zal ik wel gezegd hebben,” zei Mormor Inga. Nora zette haar laars op een open plekje neer, en daarna de andere. Ze liep om kleine plantjes heen die net uit de grond waren komen piepen. “Eén ding tegelijk,” zei ze. “Eerst het mos.” Mormor Inga bleef vlak achter haar, dicht genoeg om te helpen als een steen glad was. “Jij mag paadjeszoeker zijn,” zei ze. Nora hief haar kin op. Dat klonk als een beroep met heel belangrijke zakken.

Na het mos stond er bij een dennenwortel een mierennest, bruin en rond als een stekelig kussen. Mieren renden op en neer, op en neer, met dennennaalden en piepkleine dingetjes in hun mond. Nora boog zich voorover, maar hield haar handen achter haar rug.

“Voorbij het mierennest,” zei ze. “Dat was het volgende ding!” Mormor Inga knikte. “Jij hebt beter naar mijn verhaal geluisterd dan ik.” Nora nam een kronkelweg rond het nest. “Ze hebben het al druk genoeg.” Aan de andere kant klonk een zacht geklater, bijna alsof iemand in een gieter fluisterde. Nora stopte zo plots dat de mand van Mormor Inga heen en weer zwaaide. “Hoor je dat?”

Het beekje glinsterde tussen stenen die donker waren van het water. In een rustig plasje draaiden gele bladeren rond, rond, rond. Mormor Inga wees naar een oude tak boven het water. “Dat was vroeger mijn brug.”

Nora keek naar de gladde tak en daarna naar Mormor Inga. “We hebben geen brug nodig. We moeten langs het beekje, niet erover.” Ze volgde de oever en stapte over een wortel. Mormor Inga kwam achter haar aan, zo dicht dat hun laarzen elkaar bijna raakten. “Eén ding tegelijk,” zei Nora. “Nu het beekje.” Maar toen het water achter een struikgewas boog, rees de berg voor hen op. Van dichtbij zag hij er veel groter uit.

“De berg met uitzicht op,” zei Nora. Daar had Mormor Inga ooit over verteld, toen ze kleine paddenstoelen tekende op Nora’s servet aan de keukentafel. Nora vond een brede, droge rots. Ze zette haar laars stevig neer, greep een dikke wortel vast en klom omhoog.

“Langzaam,” zei Mormor Inga vlak achter haar. Nora wilde zich haasten, maar haalde adem en verplaatste één hand tegelijk. Bovenaan veegde ze dennennaalden van haar knie. “Eén ding tegelijk,” mompelde ze. Er was geen cantharel te zien. Alleen steen, heide en een grote hemel. De mand hing nog altijd leeg aan de zijde van Mormor Inga.

Vanop de berg zag Nora het beekje glanzen als een kronkelig lint tussen de bomen. De berken waren geel, de sparren bijna zwart. Ergens daar beneden lag het plekje van Mormor Inga, maar het verstopte zich heel goed.

“Welke spar was het?” vroeg Nora. Mormor Inga hield haar hand boven haar ogen en zocht. “Een grote spar. Maar in een bos staan best veel sparren.” Nora hurkte neer en tekende in het grind: een mierennest, een beekje, een berg. Ze maakte een spar met veel snelle streepjes, maar haar vinger bleef midden op de stam steken. “Wacht,” zei ze. “Je had nog iets verteld over die spar.”

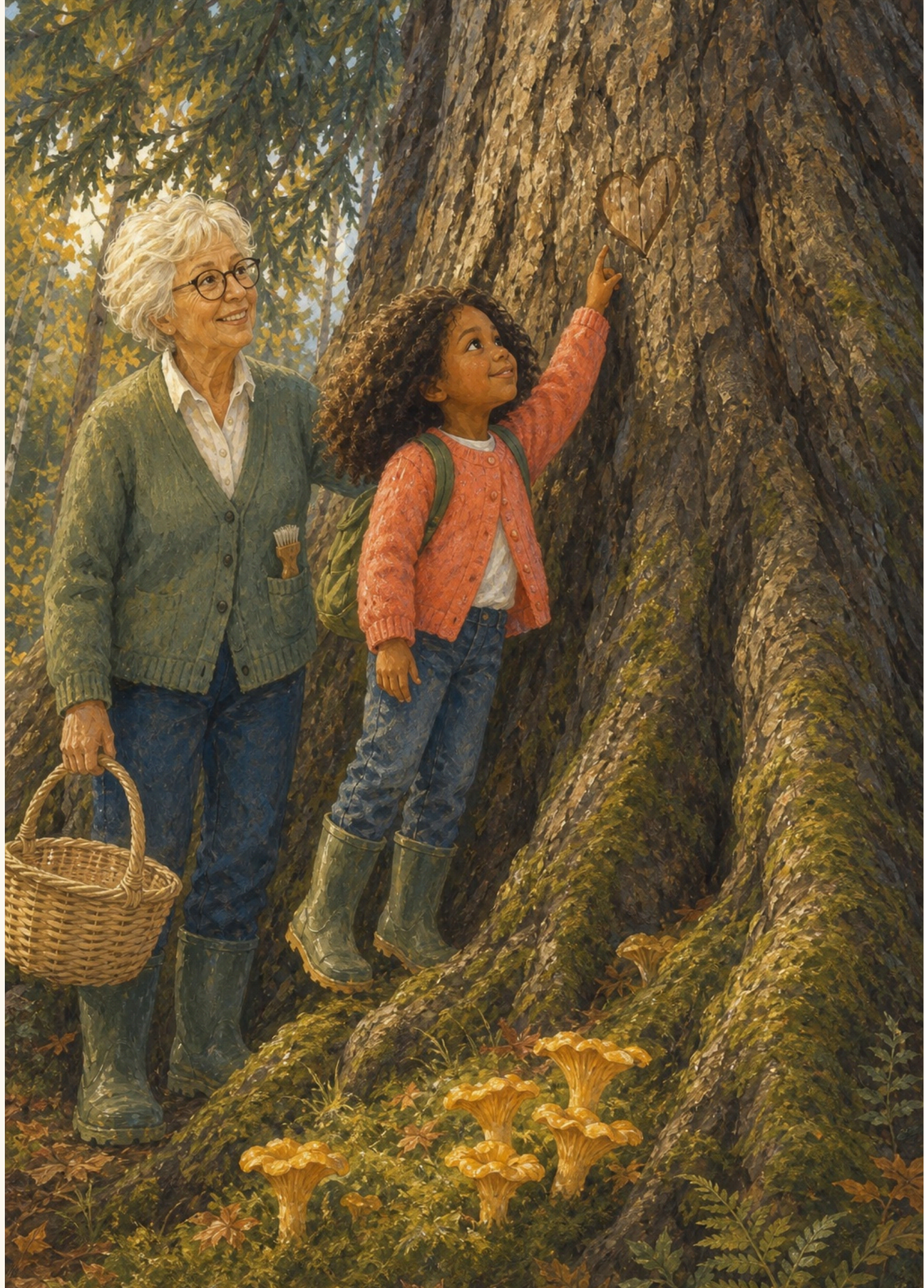

Mormor Inga keek naar Nora’s tekening in het grind. “Ik vertelde over …” Ze kneep haar ogen samen. Nora tekende een hart midden op de stam van de spar.

“Het hart!” zei ze. “Er is een hart gekerfd in de grote spar.” Mormor Inga legde haar hand tegen haar voorhoofd. “Juist. Mijn grote broer heeft het gekerfd toen hij klein was, en ik vond het heel mooi.” Nora wees naar een spar die uitstak met een brede, donkere kruin. “Die daar is de grootste.” Mormor Inga kneep haar ogen samen en keek naar de bomen beneden. “Dat zou hem kunnen zijn.” Nora stond op en klopte haar handen af. “Dan gaan we kijken. Eén ding tegelijk.”

Beneden aan de berg werd het bos donkerder en stiller. Nora liep voorop, maar wachtte op Mormor Inga bij wortels en stenen. De grote spar stond daar, met wortels als dikke vingers over de grond.

Nora liep een rondje om de stam. Eerst zag ze alleen gebarsten schors en een klodder oude hars. Toen zag ze twee gebogen streepjes en een klein puntje. “Het hart!” riep ze. Mormor Inga kwam dichterbij en hield haar vingertop naast het teken, zonder de schors aan te raken. “Daar is het inderdaad.” Nora keek tussen de wortels. Iets glansde geel in het mos, als kleine zonnehoedjes onder de spar.

Rond de wortels van de spar groeiden de cantharellen in kleine gele groepjes. Nora vond er één, toen drie, toen zoveel dat ze opnieuw moest tellen. Mormor Inga haalde haar kleine paddenstoelenborsteltje boven. “We nemen alleen de soorten die we allebei herkennen,” zei ze, en Nora liet elke paddenstoel zien voor die in de mand mocht.

“De piepkleine laten we staan,” zei Nora, terwijl ze wees naar een paar die hun hoedjes nog maar nauwelijks hadden opengevouwen. Ze koos grote, mooie cantharellen uit en Mormor Inga borstelde de naalden en aarde eraf. Eén ding tegelijk: kijken, vragen, plukken, borstelen. Al snel lag er een klein gouden hoopje in de mand. “Is dat genoeg voor taart?” vroeg Nora.

Mormor Inga boog zich over de mand en glimlachte. “Voor een heel lekkere taart.” Op weg naar huis lag het mierennest nog bij de den en de mieren haastten zich nog steeds. Het mos veerde onder hun laarzen. Het beekje kabbelde, en de bladeren draaiden rond, rond, rond.

Nora telde de aanwijzingen op haar vingers. “Het mos. Het mierennest. Het beekje. De berg. De hartspar.” Mormor Inga keek haar van opzij aan. “En wat doen we volgend jaar, als de varens opnieuw geprobeerd hebben om de weg te verstoppen?” Nora kneep haar mond dicht, alsof het een heel moeilijke vraag was. Toen klopte ze op haar rugzak, waar haar tekenblok in zat. “We tekenen hem, natuurlijk.” Thuis wachtten bloem, eieren en de taartvorm.

Thuis zette Mormor Inga bloem, boter, eieren, kaas en een ronde taartvorm klaar. Nora waste haar handen zo lang dat het water koud werd. Daarna duwde ze het deeg met haar beide duimen in de vorm. Eerst werd de rand aan één kant dun en aan de andere kant heel dik.

“Hij ziet eruit als een berg,” zei Nora. “Een heel hongerige berg,” zei Mormor Inga. Samen maakten ze de rand mooi gelijk. Nora strooide de cantharellen over de bodem, terwijl Mormor Inga het eimengsel klopte. “Eén ding tegelijk,” zei Nora. “Eerst deeg. Dan paddenstoelen. Dan kaas.” Toen de taart de oven in ging, besloeg het keukenraam weer.

Terwijl de taart afkoelde, opende Nora haar tekenblok. Het mos werd een groot groen kussen. Het mierennest werd een heuvel met stippen. Het beekje kreeg een blauwe bocht, de berg een grijze top, en de spar werd zo groot dat hij bijna buiten het blad kwam.

“Vergeet het hart niet,” zei Mormor Inga. Nora maakte een rood hart op de stam en een kleine gele stip bij de wortels. Daarna trok ze de laatste blauwe lijn voor het beekje. De keuken rook naar boter, kaas en herfstbos. Mormor Inga zette twee borden op tafel. Nora legde het rode potlood dwars over de kaart. “Volgend jaar,” zei ze, “doen we één ding tegelijk.”

Nora en de hartspar

Nora en Mormor Inga gaan naar het herfstbos om cantharellen te plukken voor oma's paddenstoelentaart. Wanneer het geheime paadje is dichtgegroeid, wijst Nora de weg, één ding tegelijk, naar een spar met een hart in de schors.

nl-be.sagatilldig.se